

Наші
презентації

Петренко А. Е. Идентификация Петренко (Генеалого-биографическое исследование). – К.: Профі, 2012. – 192 с.

Автор підготував книжку так, щоб вона стала довідником для тих, кого цікавить життя і творчість поета-романтика ХІХ ст. Михайла Петренка – автора пісень “Дивлюсь я на небо...”, “Взяв би я бандуру...” та ін. Зокрема, він аналізує віднайдені матеріали, пов’язані з родом Петренків, подає біографічну інформацію, зібрану з усіх доступних на сьогодні опублікованих джерел, більшість з яких присвячена аналізу біографії М. Петренка. Назви всіх літературних джерел і цитованих текстів наводяться відповідно до їх написання в першоджерелах, що дозволяє спостерегти динаміку появи біографічних матеріалів. М. Петренко, поет і чиновник, був людиною досить відомою свого часу, хоч біографічні дані дуже скупі, а часто й погано вивчені, а іноді з помилками, а часом навіть містять дезінформацію, хоч і нараховують понад 240 посилань. Автор аналізує деякі помилки різних авторів, аби запобігти їх появі в майбутньому.

С. С.

Штейнбук Фелікс. Українська література у контексті тілесно-міметичного методу: Навчальний посібник. – Сімферополь: ВД “АРІАЛ”, 2013. – 392 с.

У посібнику розглядаються літературні твори, що ввійшли до курсу “Історії української літератури” і які автор аналізує за допомогою всіх методів, відомих у сучасному літературознавстві, значну увагу приділивши тілесно-міметичному методу, що дозволяє відкрити нові аспекти у відомих текстах письменників-класиків і сучасних.

Посібник містить п'ять розділів. У першому окреслено теоретичне підґрунтя, визначено зміст і засади тілесно-міметичного методу при аналізі художніх творів, зокрема тілесність, мімесис, тілесний міметизм. У другому розділі автор розглядає класичні твори П. Куліша, Марка Вовчка, Ю. Федьковича, І. Нечуя-Левицького, Панаса Мирного, І. Франка. Третій розділ присвячено модерністським творам в аналітичному контексті від О. Кобилянської до В. Підмогильного. Студіюванню літератури соцреалізму (Ю. Яновський, Ю. Смолич, М. Стельмах, О. Гончар, Г. Тютюнник) присвячено четвертий розділ. Аналіз художніх творів доби постмодернізму, а саме твори О. Забужко, О. Ульяненко, Іздрика, М. Матіос, автор подає у п'ятому розділі.

До кожного розділу додаються підсумки та список літератури. Завершує книжку “Прикінцеве слово”, “Бібліографія”, “Іменний покажчик”, “Предметний покажчик”, “Поняттєвий словник”, “Алгоритм тілесно-міметичного методу”, “Аналіз художніх творів”, “Теми курсових та випускних кваліфікаційних робіт”.

С. С.

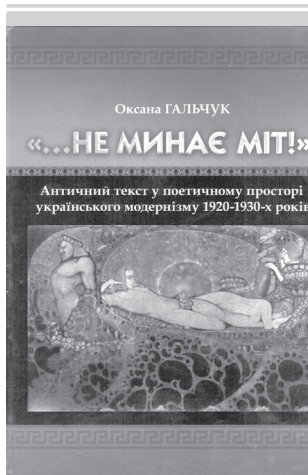
Наші
презентації

Всесвіт. – 2013. – №7-8

“Книга Офелії” Анн Перр’є, верлібри зі збірки “Дім світла” Мері Олівер та вибрані вірші Євгена Чигрина опубліковані в рубриці “Поезія”. Зі своїми прозовими творами виступають Штефан Аус дем Зіпен (роман “Історія про ливну”), Габріель Гарсія Маркес (оповідання “Смерть назавжди там, за коханням”), Джумпа Лагірі (оповідання “Тлумач недуг”), Джордж Орвелл (есеї “Кислість помсти”, “Марракеш”, “Спогади з книгарні”), Ак Вельсапар (оповідання “Смарагдовий берег”), Олесь Ільченко (роман “Збирачі туманів”). У рубриці “Письменник. Література. Життя” надруковані статті й нотатки Дмитра Дроздовського й Ніни Харчук “Український Кембридж об’єднує культури”, Люсьєна Фікса “В ефірі “Голос Америки”, Костянтина Родика “Переклади літератури з іноземних мов українською мовою”, Дмитра Чистяка “Варто перекладати тексти, які... скеровують нашу долю”, Баттісти Мондіна “...слабкий філософ, який згасив смолоскип істини, може вважати себе зрадником призначення і покликання філософа”, Дмитра Чистяка “Анн Перр’є: у пошуках раю мовлення”, а також рецензія Дмитра Дроздовського “Життєпис перекладознавчої школи Роксолани Зорівчак”. Наприкінці номера вміщено оповідання “Бар” (автор – італійський письменник Карло Еміліо Гадда).

I.X.

Оксана Гальчук. “...Не минає міт!”: Античний текст у поетичному просторі українського модернізму 1920 – 1930-х років: Монографія. – Чернівці: Книги – XXI, 2013. – 552 с.

Авторка досліджує рецепцію греко-римської спадщини в українській літературі, зокрема історико-теоретичний дискурс української античності 1920–1930 рр. Найповніше в українському літературознавстві висвітлено особливості рецепції античності в доробку неокласиків і поетів Празької школи, “досліджених плідно й різноаспектно”, проте маловивченими залишаються твори представників символізму та неоромантизму. Дослідниця прагнула здійснити комплексний системний аналіз античного компонента – важливого інтертекстуального чинника української поезії цих років, виокремивши моделі художньої трансформації і їх специфіку у творах М. Філянського, В. Кобилянського, П. Тичини, М. Драй-Хмари, Ю. Клена, Є. Маланюка, О. Влизька, М. Бажана, Є. Плужника з погляду рецепції античності. Щоб виявити форми діалогу з античним текстом, авторка аналізує парадигматику виявів поетичної пам’яті в контексті літературних традицій, застосовуючи такі методи дослідження: історико-літературний, порівняльно-історичний, описовий, евристичний, інтертекстуальний, семіотичний, міфопоетичний, культурно-історичний, використовуючи методологію та стратегію праць зарубіжних і вітчизняних семіотиків, діалогістів і структуралістів, антикознавців, дослідників міфопоетики, античного дискурсу та українського модернізму.

“Запропонована типологія й аналіз інтерпретаційних моделей засновані на усвідомленні усталеної традиції реципіювання античності в українському письменстві та визнанні множинних національних варіантів модернізму, кожен з яких, залишаючись незавершеним, як і модернізм загалом, окрім типологічної спорідненості, має ще й особливі форми та засади. Умовне означення дискурсів інтерпретації античності й особлива хистка межа, оскільки синтез різних стилів – не лише ознака загальної картини мистецького життя 1920 – 1930 рр., а й творчого буття кожного письменника, відкривають широкий простір для подальших досліджень”, зокрема в літературі соцреалізму, шістдесятників, поетів Київської школи тощо.

С. С.

Наші
презентації